

Στα στενά της Σαντορίνης,
στο λιμάνι το παλιό,
η Ασπρούλα η γαϊδουρίτσα
κάνει έργο θαυμαστό.

Ανεβαίνει, κατεβαίνει,
βήμα βήμα σταθερά,
μια στιγμή δεν ξαποσταίνει,
τραγουδάει και γελά!

Όλο ψάρια κουβαλάει,
σε καλάδια δυνατά,
στα εκαλάκια προχωράει,
απ' το λιμάνι ως ψηλά.

In Santorini's narrow streets,
down by the old port side,
Asproula, a donkey small and sweet,
works each day with pride.

Up and down the steps she goes,
placing each step just right,
never stopping, steady and slow,
singing with delight.

All day long she carries fish,
in baskets strong and wide,
walking up the winding path,
from the harbor to the upper side.

Κουβαλάει ένα δέμα
που κρύβει κάποιο μυστικό.
Έχει ένα μικρό βιβλίο
τόσο επάνιο και παλιό...

Για το ηφαίστειο μιλάει,
και για τόπους μακρινούς,
για φωτιά που ζωντανεύει,
και κρυμμένους θησαυρούς.

A little parcel that she had,
held something old inside,
a tiny book, so rare and wise,
with secrets it would hide.

It spoke of fire beneath the ground,
of places far and old,
of living earth and hidden paths,
and stories yet untold.

Η Ασπρούλα τη ζυγώνει,
και της λέει τρυφερά
«Έλα πάνω μου να κάτσεις,
και δεν θα πονάς ξανά!»

She lifted Lisa on her back,
and carried her with care,
and from up high Lisa looked out,
across the sea so fair.

Κι αφού παίρνουνε το δέμα,
το κρατούν με προεοχή,
και οι δυο χαμογελάνε,
ξεκινά η επιστροφή.

Φτάνουνε στην Οία το βράδυ,
με τον ήλιο να γελά,
και τον βλέπουν να βουτάει,
μες στη θάλασσα απαλά.

They held it tight with happy hearts,
their smiles shining bright,
and sailed back home across the sea,
in golden evening light.

In Oia they sat up high,
upon the castle wall,
and opened up the little book,
as sunset painted all.